

Imatges de Gran Bretanya (2)

Dll, 20/08/2012 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Dels Riots a la Happiness

Resulta difícil entendre-ho, però Gran Bretanya ha passat en menys d'un any del xoc i l'angoixa dels Riots, els famosos disturbis que van commocionar el país i bona part d'Europa, a unes setmanes de Happiness, de felicitat col·lectiva, com a conseqüència dels Jocs Olímpics. Fa només un any, als inicis del mes d'agost de l'any passat, barris sencers de Londres i altres ciutats emblemàtiques de Gran Bretanya vivien violents confrontacions entre les diferents comunitats ètniques en els barris marginals, amb incendis, trets i morts. Durant uns quants dies semblava que la policia no era capaç d'aturar la violència desfermada. Milers de policies varen desplaçar-se a Londres per controlar la situació davant de l'assalt a botiges, magatzems i pèrdues de vides humanes. Una violència inesperada que mostrava un malestar profund en les zones més pobres.

Doncs bé, les setmanes del Jocs Olímpics han estat un bàlsam en la seva memòria col·lectiva. Pràcticament ningú n'ha parlat. Els Riots, per ara, han desaparegut de la memòria col·lectiva. Aquestes setmanes han representat un parèntesi de felicitat col·lectiva. El diari més independent i crític del Regne Unit, The Guardian, referent internacional del periodisme com Le Monde, ho ha dit ben clar: "Setmanes de Felicitat". Els mitjans de comunicació, amb la nostra estimada i venerada BBC al capdavant, han generat un estat d'èxtasi nacional amb els Jocs i les victòries britàniques, que el país sencer ha fet un break. No ha existit res més. Ni la brutal apagada elèctrica de l'Índia - que ens mostra la feblesa de les noves potències emergents i ens assenyala la insostenibilitat de l'actual model de desenvolupament, ni la guerra civil a Síria - amb una nova confrontació entre els Estats Units i Europa amb Rússia i la Xina de rerefons, ni la crisi de l'Eurozona, ni molt menys la mateixa crisi profunda que viu Gran Bretanya, dos anys després de l'aliança entre el Partit Conservador i el Partit Liberal Democràtic.

Els britànics han gaudit dues setmanes històriques, bavejant les seves merescudes victòries olímpiques, aixecant com mai s'havia vist la seva senyera amb regust d'antiga potència colonial que voldrien tornar a ser, entusiasmats - emmirallats- en veure's els millors. Orgullosos del seu país han perdut, fins i tot, aquell punt crític que els ha fet únics en el món. Han tancat els ulls a la seva història més recent i han reclamat el dret de ser quasi els millors del món, només superats pels americans i xinesos. Tenen tot el dret a fer aquest parèntesi i gaudir-lo! Sens dubte! Però que es preparin: la crisi a Gran Bretanya és molt forta, el seu govern de coalició està a punt de trencar-se. Cameron està més que qüestionat i fins i tot els seus ja estan buscant recanvi. Clegg està enfonsant el seu Partit. El creixement econòmic és negatiu i, a més, s'està produint un degoteig diari de notícies sobre la corrupció de la City: la manipulació del Libor, el fracàs del RBS, el Standard Chartered Bank acusat pels Estats Units de finançar Iran i podríem seguir amb munt d'exemple del desastre de la City londinenca. Malauradament, quan passin aquests dies de festa col·lectiva i tornin a trobar-se davant l'estancament

econòmic, el record amagat per ara dels Riots, les seqüeles del Cas Murdoch, i la possible crisi de govern, el xoc serà fort, molt fort.

Aquestes dues setmanes de felicitat britànica m'han recordat, fa vint anys, les nostres dues setmanes de felicitat olímpica amb els Jocs de Barcelona. No obstant això, intueixo que la repercussió dels Jocs no serà la mateixa. Més enllà d'aquestes setmanes d'autoestima col·lectiva i d'alguns equipaments esportius importants, London2012 passarà a la història com els millors Jocs Britànics de la Història. No com els millors de la història. Barcelona, amb els Jocs, no només va aixecar les infraestructures decisives de cara al seu futur sinó que a més va promoure la ciutat arreu del món. Hi ha hagut un abans i un després en la història de la nostra ciutat. No crec que passi el mateix a Londres. La ciutat ja està situada en el món. Més aviat, durant aquestes setmanes olímpiques el turisme habitual del mes d'agost ha evitat visitar la ciutat i molts museus i centres turístics han estat menys plens que altres anys. L'impacte urbanístic de les instal·lacions, equipaments i infraestructures ha estat molt menor. No crec que Londres necessites els Jocs per ésser algú en el món.

Més enllà de la promoció de la ciutat i del país, l'objectiu principal que cercaven els organitzadors dels Jocs era projectar una nova imatge de Gran Bretanya al món, necessitaven mostrar-se al món. I, probablement, tornar a reclamar la seva condició de potència en el món. Ho hauran aconseguit?